

President Dieter F. Uchtdorf
Druhý rádce v Prvním předsednictvu

Vděční za každé situace

Nemáme snad důvod být naplněni vděčností, bez ohledu na situaci, ve které se nacházíme?

Během let jsem měl posvátnou příležitost poznat mnoho lidí, u nichž se zdálo, že jejich utrpení dosahuje samotného dna jejich duše. V takových chvílích jsem svým milovaným bratrům a sestrám naslouchal a truchlil jsem s nimi nad jejich břemeny. Přemýšlel jsem, co bych jim řekl, a občas jsem ani nevěděl, jak je utěšit a jak je podpořit v jejich zkouškách.

Často je jejich zármutek způsoben něčím, co jim připadá jako konec. Někteří čelí konci pro ně důležitého vztahu, například v případě úmrtí někoho blízkého nebo odcizení se od člena rodiny. Jiní mají pocit, že čelí konci naděje – naděje na uzavření manželství nebo zplození dětí nebo překonání nemoci. Další mohou čelit konci své víry v důsledku toho, jak je matoucí a protichůdné hlasy ve světě pokoušejí, aby zpochybnili, ba dokonce opustili to, o čem kdysi věděli, že je pravdivé.

Domnívám se, že dříve nebo později každý z nás zažije okamžiky, kdy se bude náš svět otřásat v základech a my budeme osamocení, zklamaní a bezmocní.

Může se to stát každému. Nikdo proti tomu není imunní.

Můžeme být vděční

Situace každého člověka je jiná a podrobnosti každého života jsou jedinečné. Já jsem však poznal, že existuje něco, co dokáže odejmout onu hořkost, kterou můžeme v životě pociťovat. Existuje něco, co můžeme udělat pro to, aby byl náš život příjemnější, radostnější, a dokonce i nádherný.

Můžeme být vděční!

Možná to odporuje moudrosti světa, navrhopvat, aby člověk, kterého tíží utrpení, vzdával díky Bohu. Ale ti, kteří odloží láhev hořkosti a místo toho pozvednou číši vděčnosti, získají očistující nápoj uzdravení, pokoje a porozumění.

Jako učedníkům Krista je nám přikázáno, abychom „[děkovali] Pánu Bohu svému ve všech věcech“,¹ „[zpívali] Hospodinu s díkyčiněním“² a měli „srdce naplněno poděkováním Bohu“.³

Proč nám Bůh přikazuje, abychom byli vděční?

Všechna svá přikázání nám dal proto, aby nám mohl žehnat. Díky přikázáním máme příležitosti používat svobodu jednání a získávat požehnání. Náš milující Nebeský Otec ví, že pokud se rozhodneme rozvíjet ducha vděčnosti, přinese nám to opravdovou radost a veliké štěstí.

Být za něco vděční

Někdo by ale mohl říci: „Za co mám být vděčný, když se můj svět rozpadá?“

Možná, že soustředit se na to, za co jsme vděční, není ten správný přístup. Je těžké rozvíjet ducha vděčnosti, pokud je naše vděčnost přímo úměrná počtu požehnání, která dokážeme spočítat. Pravda, je důležité, abychom často „sčítali svá požehnání“ (a každý, kdo to někdy zkoušel, ví, že jich máme hodně), ale nevěřím tomu, že Pán od nás očekává, že v dobách zkoušek budeme méně vděční než v dobách blahobytu a pohody. Dokonce ani většina veršů v písmech nehovoří o vděčnosti za něco, ale spíše naznačuje, že se jedná o všeobecného ducha neboli postoj vděčnosti.

Je snadné být *za* něco vděčný, když se náš život odvíjí tak, jak si přejeme. Ale co chvíle, kdy se zdá, že to, co si přejeme, je v nedohlednu?

Dovoďte mi navrhnout, abychom na vděčnost pohlíželi jako na přirozený sklon – způsob života, jenž je nezávislý na naší stávající situaci. Jinými slovy, rád bych navrhl, abychom se místo toho, že budeme vděční *za* něco, soustředili na to, že budeme vděční *ve* své situaci – ať je jakákoli.

Vypráví se jedna stará historka o číšníkovi, který se zeptal zákazníka, zda mu chutnalo. Host odpověděl, že všechno bylo v pořádku, ale že by bylo lepší, kdyby podávali více chleba. Když se druhý den muž vrátil, číšník zdvojnásobil množství chleba a přinesl mu čtyři krajíce namísto dvou, avšak muž byl stále nespokojený. Další den číšník chléb opět zdvojnásobil, ale bez úspěchu.

Čtvrtý den byl číšník odhodlán obsloužit tohoto muže k naprosté spokojenosti. A tak vzal třímetrový bočník chleba, rozpůlil ho a s úsměvem ho přinesl zákazníkovi. Číšník netrpělivě čekal na mužovu reakci.

Po jídle se muž podíval na číšníka a řekl: „Dobré jako vždy. Ale koukám,

že jste zase začali dávat jen dva krajíce chleba.“

Bud'me vděční ve své situaci

Drazí bratři a sestry, je to jen na nás. Můžeme se rozhodnout, že svou vděčnost budeme omezovat podle toho, jakých požehnání se nám podle našeho názoru nedostává. Nebo se můžeme rozhodnout, že budeme jako Nefi, jehož vděčné srdce nikdy neochabovalo. Když ho jeho bratři svázali na lodi (kterou sám postavil, aby je dovezl do zaslíbené země), jeho kotníky a zápěstí byly tak bolavé, že „nesmírně [otekly]“, a prudká bouře hrozila tím, že všichni budou pohlčeni v hlubinách mořských. „Nícméně,“ řekl Nefi, „jsem však hleděl k svému Bohu a chválil ho po celý den; a pro své strasti jsem proti Pánu nereptal.“⁴

Můžeme se rozhodnout, že budeme jako Job, který měl snad všechno, ale pak o to přišel. A přesto reagoval slovy: „Nahý jsem vyšel z života matky své, nahý se ... tam navrátím. Hospodin dal, Hospodin též odjal. Bud' požehnáno jméno Hospodinovo.“⁵

Můžeme se rozhodnout, že budeme jako mormonští pionýři, kteří si udržovali ducha vděčnosti během

svého vleklého a bolestivého putování k Velkému solnému jezeru, a ještě si přitom zpívali a tančili a radovali se z dobrotivosti Boží.⁶ Mnozí z nás by měli tendenci stáhnout se do sebe, stěžovat si a trýznit se tím, jak je tato cesta obtížná.

Můžeme se rozhodnout, že budeme jako Prorok Joseph Smith, který jako vězeň v hrůzných podmínkách v žaláři v Liberty napsal tato inspirovaná slova: „Vroucně milovaní bratři, vesele číňme všechny věci, jež leží v naší moci; a potom, kéž můžeme v klidu státi, s naprostou jistotou, abychom viděli spasení Boží, a jak rámě jeho bude zjeveno.“⁷

Můžeme se rozhodnout, že budeme vděční, ať se děje co se děje.

Tento druh vděčnosti přesahuje všechno, co se kolem nás děje. Překonává zklamání, sklíčenost a pocity beznaděje. Kvete stejně krásně v mrazivé zimní krajině jako v příjemně teplém letním období.

Jsme-li vděční Bohu *ve* své situaci, můžeme zakoušet uklidňující pokoj uprostřed soužení a strastí. I ve chvílích zármutku můžeme pozvedat srdce v chvále. I ve chvílích bolesti se můžeme radovat z Kristova Usmíření.

I v mrazivých chvílích hořkého utrpení můžeme zažívat blízkost a hřejivou sílu objetí nebesy.

Někdy si myslíme, že vděčnost máme projevit *až poté*, co se naše problémy vyřeší. To je však nesmírně krátkozraké. O kolik toho v životě přicházíme, když čekáme na to, až se ukáže duha, aniž bychom předtím poděkovali Bohu za to, že seslal déšť!

Být vděčný v těžkých dobách *neznamená*, že jsme spokojeni se svou situací. *Znamená* to, že očima víry hledíme až za své nynější problémy a výzvy.

Toto není vděčnost vyjadřovaná ústy, ale duší. Je to vděčnost, která uzdravuje srdce a rozšiřuje mysl.

Vděčnost jako skutek víry

Být vděčný *v* naší situaci je skutkem víry v Boha. Vyžaduje to, abychom Bohu důvěřovali a doufali ve věci, které nejsou vidět, které jsou však pravdivé.⁸ Jsme-li vděční, následujeme příklad našeho milovaného

Spasitele, který řekl: „Ne má vůle, ale tvá staň se.“⁹

Opravdová vděčnost je vyjádřením naděje *a* svědectví. Pramení z uznání toho, že ne vždy rozumíme životním zkouškám, ale věříme tomu, že jednou jim rozumět budeme.

Náš smysl pro vděčnost je v jakékoli situaci vyživován mnohými a posvátnými zásadami, o nichž *víme*, že jsou pravdivé – že náš Otec dal svým dětem veliký plán štěstí; že díky Usmíření Jeho Syna, Ježíše Krista, můžeme žít věčně se svými blízkými; že nakonec budeme mít nádherné, dokonalé a nesmrtelné tělo, nezatěžované nemocemi nebo postiženími; a že naše slzy smutku a ztráty budou nahrazeny hojností štěstí a radostí, „[mírou] dobrou, natlačenou, a natřesenou, a [překypující]“.¹⁰

Muselo to být právě takoveto svědectví, co proměnilo Spasitelovy apoštoly z bojácných a pochybujících mužů v nebojácné a šťastné vyslance Mistra. V prvních hodinách po Jeho Ukřížování byli pohlceni beznadějí a zármutkem a nerozuměli tomu, co se právě stalo. To vše ale změnila

jedna událost. Pán se jim zjevil a prohlásil: „Vizte ruce mé i nohy mé, já zajisté jsem ten.“¹¹

Poté, co apoštolové poznali vzkříšeného Krista (poté, co zakusili nádherné Vzkříšení svého milovaného Spasitele), stali se z nich jiní lidé. Nic je nemohlo zadržet před tím, aby naplňovali své poslání. S odvahou a odhodláním přijímali veškeré trýznění, ponižování, a dokonce i smrt, kteréžto těžkosti zažívali kvůli svému svědectví.¹² Nic jim nemohlo zabránit v tom, aby chválili svého Pána a sloužili Mu. Změnili život všech lidí, s nimiž přišli do styku. Změnili svět.

Nemusíte vidět Spasitele, tak jako apoštolové, abyste i vy prožili tutéž proměnu. Vaše svědectví o Kristu, zrozené z Ducha Svatého, vám může pomoci hledět až za ony neuspokojivé konce ve smrtelnosti a vidět zářivou budoucnost, kterou pro vás Vykupitel světa připravil.

Nejsme tady kvůli koncům

Lze se ve světle toho, co víme o svém věčném určení, divit tomu, že kdykoli narazíme na hořké životní

Raymond, Alberta, Kanada

konce, zdají se nám být nepřijatelné? Zdá se, že v každém z nás je něco, co se vzpírá koncům.

Proč tomu tak je? Protože jsme stvořeni z hmoty věčnosti. Jsme věčné bytosti, děti Všemohoucího Boha, jehož jméno je Nekonečný¹³ a který slibuje věčná požehnání bez počtu. Konce nejsou naším osudem.

Čím více se toho učíme o evangeliu Ježíše Krista, tím více si uvědomujeme, že konce zde ve smrtelnosti nejsou vlastně vůbec žádnými konci. Jsou to pouhá přerušení – dočasné přestávky, které se jednoho dne budou zdát malé ve srovnání s věčnou radostí, jež čeká na všechny věrné.

Jsem velmi vděčný Nebeskému Otci za to, že součástí Jeho plánu nejsou žádné skutečné konce, pouze věčné začátky.

Ti, kteří jsou vděční, budou učiněni slavnými

Bratři a sestry, nemáme snad důvod být naplněni vděčností, bez ohledu na situaci, ve které se nacházíme?

Potřebujeme snad ještě větší důvod k tomu, aby naše srdce bylo „naplněno poděkováním Bohu“?¹⁴

„Nemáme veliký důvod radovati se?“¹⁵

Jak moc jsme požehnáni, když rozpoznáváme Boží rukopis v oné úžasné

mozaice života! Vděčnost našemu Otci v nebi rozšiřuje naše vnímání a zjasňuje náš zrak. Inspiruje k pokoře a posiluje empatii vůči bližním a všemu Božimu stvoření. Vděčnost je katalyzátorem všech křesťanských vlastností! Vděčnost je pramenem všech ctností.¹⁶

Pán nám slíbil, že „ten, kdo přijímá všechny věci s vděčností, bude učiněn *slavným*“; a věci této země mu budou přidány, až stonásobně, ano, a více.“¹⁷

Kéž „denně [žijeme] v díkůvzdání“¹⁸ – obzvláště během oněch zdánlivě nevysvětlitelných konců, jež jsou součástí smrtelnosti. Kéž dovolíme své duši, aby se ještě více naplnila vděčností vůči našemu milosrdnému Nebeskému Otci. Kéž neustále pozvedáme hlas a slovem i skutkem projevujeme vděčnost našemu Otci v nebi a Jeho milovanému Synovi, Ježíši Kristu. O to se modlím a zanechávám vám své svědectví a požehnání ve jménu našeho Mistra, Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Nauka a smlouvy 59:7; viz také Efezským 5:20; 1. Tessalonicenským 5:18; Mosiáš 26:39; Alma 7:23; Nauka a smlouvy 98:1.
2. Žalm 147:7.
3. Alma 37:37.
4. Viz 1. Nefi 18:10–16.
5. Job 1:21.
6. Příklady pionýrů, kteří si uchovali radostný postoj navzdory obrovským obtížím, jsou uvedeny například v knize Andrewa D. Olsena, *The Price We Paid: The Extraordinary Story of the Willie and Martin Handcart Pioneers* (2006), 10, 366–367.
7. Nauka a smlouvy 123:17.
8. Viz Alma 32:21.
9. Lukáš 22:42.
10. Lukáš 6:38.
11. Lukáš 24:39.
12. Viz Římanům 5:3; 2. Korintským 4:17; 12:10.
13. Viz Mojžíš 1:3.
14. Alma 37:37.
15. Alma 26:13.
16. Viz Marcus Tullius Cicero, *Oratio Pro Cnaeo Plancio*, XXXIII, oddíl 80; citováno v článku Josepha B. Wirthlina, „Live in Thanksgiving Daily“, *Ensign*, Sept. 2001, 8.
17. Nauka a smlouvy 78:19; zvýraznění přidáno.
18. Alma 34:38.

